

Erről a történetről az jut eszembe, hogy mindenki szépen teszi a maga dolgát: Jézus először megjelenik Mária Magdolnának, aki aztán elújságolja ezt a tanítványoknak. De ők persze nem hisznek neki, hiszen Jézusnak sem hitték el korábban, aki előre megjövendölte szenvedéseit és feltámadását – akkor miért pont egy asszonynak higgyék el most ugyanezt? Már az is kész csoda, hogy az emmauszi tanítványok – hiszen erre történik itt utalás, ők a vidékre kirándulók – és ha nem is egyből, de a vándorút végén mégiscsak felismerték Jézust. Visszatérve azonban nekik sem hisznek a többiek. Végül nagy nehezen, „hiszem, ha látom (vagy még akkor sem)” alapon mégiscsak megtörténik az áttörés.

Vegyük észre, hogy – már megint! – leginkább az asszonyok sürgölődnek, míg a (nagy és erős) férfiak csak otthon gyászolnak és sírnak. Gyászolják az elvesztett barátot, és siratják az álmaikat. Azokat, amik miatt már a kereszttúban sem igazán tudtak hinni, de hogy az rosszul sült el, a csodás feltámadásban már végképp nem. Hiszen a napnál világosabban bebizonyosodott, hogy Jézus nem (az a) Messiás, mint akit vártak! Erről árulkodik az előző részben a következő (Mk 16,4) mondat: „*Így tanakodtak egymás közt: Ki hengeríti el nekünk a követ a sír bejáratától?*” Mivel az asszonyok gondosan bevásároltak a sírnál tett látogatás előtt, feltételezhető, hogy előrelátóan férfiembről is gondoskodtak volna, ha ez sikerül – a tanítványok azonban már nem hittek a tündérmesékben, így nem álltak kötélnek.

A történet egyik tanulsága tehát az, hogy az asszonyok ösztönösen ráéreznek arra, hogy az élet megy tovább és megteszik a magukét. Ennél is fontosabb azonban (legalábbis eme idealizált történetváltozat szerint) további két momentum:

1. a férfiakat elfogadják olyanok, amilyenek: a korlátaikkal együtt. Azt, hogy ők MÉG nem tudnak mozdulni, erejükből még csak a gyászra futja,
2. nem akarják kisajátítani maguknak a jó hírt, hiszen Mária Magdolna lelkesedve szalad a tanítványokhoz, hogy megvigasztalja őket (na, azért kár volt annyira sietni – tehetjük hozzá kissé cinikusan).

Vajon én el tudom fogadni embertársaimat olyanoknak, amilyenek? És magamat, a korlátaimmal együtt? Vajon tudatában vagyok annak, hogy elsősorban magamat kell megváltoztatnom ahhoz, hogy jobb legyen a világ? Vajon nem akarom túlságosan is kisajátítani a meglett örömhírt és Isten ajándékait? Mert csak akkor érdemes továbblépni, és (csöndes tetteinkkel!) „*hirdetni az evangéliumot minden teremtménynek*”, ha ezekre a kérdésekre már megnyugtató módon tudunk válaszolni!

Az apostoli küldetés lényege számomra egyetlen mondatban összefoglalható: élj úgy, hogy rákérdezzenek (érdemes legyen rákérdezni) az életedre! Miként (Vekerdyt idézve): nevelés sincs, csak együttélés – hiteles, avagy hiteltelen.

Vincze Péter, Szár